

Отдавна не помни ме тамъ
Огрѣ ли утре день, ясенъ навѣнъ,
въстане ли день надъ гори и поляни,
мечъ остъръ ще вдигне палачътъ надъ менъ,
а то—като въ първия день, пръвъ за менъ—
то весело, ясно ще стане».

Замлъкна. Само негде тамъ
гласътъ подъ свода се разнася,
далечъ-далечъ отглася,
догдето, сякашъ че отъ ужасъ, нѣмъ
притиснатъ въ края заривава,
и тъмнина една остава.

На мрака тишината пакъ
пробужда спомена далеченъ,
отъ сънъ затворникътъ увлѣченъ
живѣе день, потъналъ въ мракъ:
надъ гробъ на отцѣвтъла радость
пакъ бѣше отъ сълзѣй плененъ,
то споменътъ на първа младостъ
далечъ назадъ зовѣше пакъ: —
напраздна скръбъ по миналъ день!
Задъ езерото, гдето върховетъ
достигатъ въ западъ своя край,
тамъ — вижда той — денятъ му сетенъ
като дете играй.
Прогоненъ отъ баща срѣдъ нощъ,
расте въ хайдушки кръгъ тамъ бърже.
По-късно, на разбойниците вождъ,
нечувани дѣла извърши.
Зовѣха го като въ кошмаръ —
на лесовѣтъ господарь.
Догдето не позва тазъ обичъ
къмъ розата повехнала за мѣстъ